

ВІДЧУЙ ЗЕМНЕ, ЗАЗИРНИ У ВІЧНЕ

З давна ставлення до Бога, релігії було мірилом духовної сутності людини. Винятком був, хіба що, радянський період нашої історії, коли офіційна ідеологія і комуністична пропаганда насаджувала безбожництво, або, як його трактували науковці-філософи, атеїзм. І, чого гріха таїти, чимало із нас змушені були блудити гріховними стежами отої атеїстичної науки. Переважна більшість це робила не за покликком душі, а просто корилася вимогам смутних часів: вголос повторяли партполітичозлунги, а пошепки молилися Богу, хрестилися і хрестили, вінчалися, таємно дотримувалися всіх християнських звичаїв і канонів православної церкви. Каюсь, серед тих наштампованих політпросвітою "липових" атеїстів був і автор цих рядків. І навіть пройшов відповідний безбожний вишкіл на очно-заочних курсах у Рівному, після яких

одержав посвідчення-диплом лектора-атеїста.

На щастя, нав'язаний нам атеїстичний безум у другій половині вісімдесятих років минулого століття заглушила гласність, паростки демократії, ідеї соборності і незалежності, свіжі струмені національної самосвідомості.

Після проголошення незалежності України відбулася переоцінка багатьох духовних цінностей. Власне, вона триває і досі. Веду мову не про те, що вчорашні професори наукового атеїзму нині стали академіками релігієзнавства та біблїєзнавства. Кожен бо має право переосмислити своє минуле, погляди, чи ставлення до тих чи інших суспільних і політичних явищ. Звісно, якщо це робить щиро і безкорисливо.

Маю на увазі насамперед усвідомлене ставлення держави до питань, пов'язаних із духовним вихованням молоді. Роздуми-мої у значній мірі навіяні уроком основ

християнської етики у 4-Б класі ЗШ № 3 райцентру, на якому нещодавно побував. Відверто кажучи, шкодою, що із запізненням відкрив вікно у світ цієї шкільної дисципліни. Може, через це дивувався, хвилювався, упивався роздумами четвертокласників про милосердя і милостиню, повагу і співчуття до ближнього. А вітання учительки "Слава Ісусу Христу" і відповідь вихованців "Навіки слава!" стали для мене приємним і манливим одкровенням. Як, до речі, і молитва "Отче наш" на початку і в кінці уроку.

Я не збираюся оцінювати творчу кухню вчительки Лідії Олексіївни Момот. Мабуть, це було б і не коректно потикатися у чужий монастир зі своїм Статутом. Однак зазначу, що тему уроку "Мудрий піклується про бідного" учні засвоїли з допомогою оповідання, кросворда, картини, ключового вірша, гри. Це методичне розмаїття дало змогу школярам зробити висновок, що мудрості без милосердя не буває. А вірш із приповідки Соломонових "Хто принижує убогого, той Творця зневажає, а хто милостиню дає вбогому, той поважає

Його", сподіваюся, закарбується у дитячій свідомості на все життя і стане моральною та духовною опорою.

Власне, уроки основ християнської етики - це лише частка щоденної копіткої роботи вчительки Л.О.Момот. У її полі зору оформлення кабінету, позакласні виховні заходи. Скажімо, під час проведення тижня християнської етики шестикласники влаштували брейн-ринг на краще знання біблійних легенд, притч. Крім того, учні провели усний

журнал "Свята української церкви", стали учасниками відеолекторію із місії "Надія - людям", а також глядачами лялькової вистави про добро і зло. А конкурс поезії благословив декого до віршування. Як, скажімо, п'ятикласницю Марію Пулик.

Як стріну я Ісуса.

*При зустрічі з Ісусом
До ніг Його впаду.*

До ран святих губами

Я ніжно припаду.

І як колись Марія

*Сьозами рани окроплю
Косами витру; бо Месія*

Й за мене

кров пролив Свою.

*О, мій Ісусе, Сину Божий,
Дозволь подякувати мені
За ту любов Твою велику,
Яку явив нам на землі...*

Можливо, поезія не стане духовним хлібом дівчинки. Але основи християнської етики виховують потребу до спілкування із Богом через молитву, до духовного самоочищення, морального вдосконалення, громадської зрілості. Врешті, так і має бути у цивілізованому суспільстві.

Віталій ТАРАСЮК.